

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí, o. s.**, se sídlem Praha 4, Ve Svahu 1, IČ 69347760, zastoupen JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Praha 4, Za Zelenou liškou 967, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2 za účasti **1. Hlavní město Praha**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, **2. Neocity Group CZ, s. r. o.**, se sídlem Praha 1, Letenská 526/2, IČ 27217167, zastoupena JUDr. Tomášem Ptáčkem, advokátem se sídlem Praha 1, Loretánské náměstí 109/3, **3. Skanska Reality, a. s.**, se sídlem Praha 4, Líbalova 1/2348, IČ 02445344, jako osob zúčastněných na řízení, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.9.2011, č.j S-MHMP 385255/2011/OST/Fr,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 7.9.2011, č.j S-MHMP 385255/2011/OST/Fr, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 7 800 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Kužvarta, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2011, č.j. S-MHMP 385255/2011/OST/Fr (dále též napadené rozhodnutí), kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 12 ze dne 15. 2. 2011, č.j. VYST/35402/2010/Bk (dále též rozhodnutí správního

orgánu prvního stupně), jímž byla na pozemcích v k.ú. Modřany a Komořany umístěna stavba s názvem „Stavba č. 8560 Komunikační propojení MČ Praha 12 s Pražským okruhem-stavbou 513.“ Změna rozhodnutí spočívala v opravě a doplnění podmínek stanovených v územním rozhodnutí.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že byl v řízení před vydáním napadeného rozhodnutí zkrácen na svých právech nezákonným postupem úřadů, což mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí žalovaného.

V prvním žalobním bodu žalobce namítl, že dva díly „situace“ v měřítku 1:2000, které byly přiloženy k územnímu rozhodnutí, neobsahují závazné umístění velkého počtu stavebních objektů a dalších zásahů v rozsáhlém území, neobsahují ani členění na stavební objekty a nejsou kompletně okótovány. Poukázal na to, že v závěru prvostupňového rozhodnutí je konstatováno, že přílohou je „situace v měřítku 1:2000-2ks, bez další konkretizace. Není zde uvedeno, kdo tyto „situace“ vypracoval, razítko ani podpis oprávněné osoby. Slovní hodnocení komplikovaného souboru staveb a zásahů není podrobné a pro vlastníky sousedních staveb je nedostatečné. Dle žalobce tyto výkresy nejsou dostatečně identifikovány. Z tohoto důvodu považuje i výrok prvostupňového rozhodnutí za neúplný, nesrozumitelný a nepřesvědčivý. Podle žalobce sice není povinností správního úřadu k rozhodnutí připojovat grafický podklad, ale správní úřad má odpovědnost za tu skutečnost, že rozhodnutí bude srozumitelné.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítl, že správní řízení před vydáním rozhodnutí trpělo řadou procesních vad. První vadu žalobce spatřuje v konání veřejného ústního jednání ve zcela nevhodnou dobu, a to dne 29. 12. 2010. Toto ústní jednání bylo dle žalobce provedeno záměrně a účelově, patrně dle domluvy stavebníka se stavebním úřadem. Poukázal na to, že veřejná správa je služba veřejnosti a nelze ji vykonávat šikanózně a obstrukčním způsobem, což se v tomto případě stalo. Protože se jednání uskutečnilo mezi vánočními svátky, mnozí účastníci se správního jednání z tohoto důvodu neúčastnili.

Za druhou procesní vadu považuje žalobce skutečnost, že při nahlížení do spisu mu nebylo v rozporu se zákonem umožněno provést výpisy vlastním technickým zařízením (digitálním fotoaparátem). Žalobci nebylo dovoleno zhotovit si tímto způsobem výpisy z podkladů o vlivu na prostředí – hlukové a rozptylové studie. Nešlo o režim ustanovení § 168 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů („dále jen stavební zákon“). Žalobce chtěl využít vlastního technického zařízení ke zhotovení výpisů. Tuto možnost zákon výslovně nestanoví, ale ani nezakazuje, tudíž je dle žalobce povolena. Toto procesní pochybení mohlo mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí.

Třetí procesní vadu žalobce spatřuje v tom, že správní orgán pokračoval v jednání dne 29. 12. 2010, i když byla vznesena námitka podjatosti vůči oprávněným úředním osobám stavebního úřadu.

Žalobce konečně namítl, že všichni pracovníci žalovaného měli být z projednávání věci vyloučeni pro možnou podjatost, a to vzhledem k tomu, že Hlavní město Praha, jehož je žalovaný orgánem, bylo v dané věci žadatelem o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Námitku podjatosti všech úředních osob vznesl žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. V daném případě mělo být dle žalobce postupováno podle § 131 odst. 4 správního řádu.

Ve třetím žalobním bodu žalobce namítl, že žalovaný při vydání rozhodnutí nepřihlédl k nadlimitní zátěži území v důsledku umístění stavby. Nebyl zohledněn nárůst hlukové zátěže po uvedení stavby SO 513 do provozu na podzim 2010. Žalobce poukázal na to, že je území nadlimitně zatíženo. Žalovaný vycházel v rozhodnutí z vyjádření Ministerstva zdravotnictví, jež podpořilo stanovisko hygienika. Dle žalobce jsou hluková studie pro mimoúrovňové křižovatky (dále jen „MÚK“) na silniční okruh kolem Prahy (dále jen „SOKP“) s výsledkem hluku těsně podlimitním a aktualizace hlukové studie Mgr. N. týkající se hlavní trasy pouze popisem pravděpodobných hodnot.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce brojil proti rozptylové studii znečištění ovzduší č. 11/2009 vypracované Ing. P. ze dne 10. 12. 2007 a závaznému stanovisku odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. města Prahy, č. j. S-MHMP-0255784/2010/1/OOP/VI ze dne 18. 8. 2010, ke kterému vydalo Ministerstvu životního prostředí dne 8. 8. 2011 pod čj. 1727/500/11, 61858/ENV/11 potvrzení závazného stanoviska z hlediska ochrany přírody a krajiny. Dle žalobce je rozptylová studie znečištění ovzduší č. 11/2009 zastaralá a nepravdivá. Rozptylová studie zahrnuje závěr, že vlivem SOKP a MÚK by mohlo docházet k nadlimitu PM10 v okolí SOKP a MÚK Lahovice a MÚK Komořany. Toto tvrzení dle žalobce mělo být před vydáním územního rozhodnutí podloženo konkrétními výpočty. Žalobce namítá především tu skutečnost, že v případě rozptylové studie nebylo zohledněno zprovoznění stavby SO 513 na podzim roku 2010 a opět šlo pouze o kvalifikované odhady – výpočty, neověřené kontrolním měřením.

V pátém žalobním bodu žalobce dále namítl, že z hlediska hlukové a imisní zátěže území musí být u všech zásahů prokázáno, že nedojde k překročení přípustné míry zatěžování a znečišťování prostředí. Žalobce se domnívá, že v případě územního rozhodnutí nebyla tato podmínka prokázána. Namítá, že závazná stanoviska ochrany veřejného zdraví a ovzduší nebyla vydána v souladu se zákonem. Tato stanoviska dle žalobce opomíjejí podstatnou zátěž, která již v území je a dosahuje či přesahuje přípustné limity, a kterou může zavedení tranzitní dopravy do obytných částí Komořan zhoršit. Závazné souhlasné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 30. 3. 2010, č.j. ÚPL/368/1244/107432/10 se stavbou se dle žalobce nezabývalo obsahem podkladů, stanovisko se vyjadřuje pouze k hlavní trase – nové Komořanské, nikoliv MÚK Komořany na SOKP.

V šestém žalobním bodu žalobce napadl stanovisko žalovaného č. j. S-MHMP-0255784/2010/1/OOP/VI ze dne 18. 8. 2010, bod 5 zásah do krajinného rázu. Dle žalobce je toto stanovisko zcela nevěrohodné, neodpovídá skutečnému rozsahu a dopadu stavby na krajinné reliéfy (vliv velkokapacitní dopravní stavby na tok řek, lesy), nebyla hodnocena otázka protihlukových stěn při zkoumání zásahu do krajinného rázu.

V sedmém žalobním bodu žalobce namítl, že žalovaný před vydáním rozhodnutí opomněl účastníky seznámit s vyjádřeními Ministerstva zdravotnictví č.j. 39568/2011/OVZ ze dne 29. 6. 2011, Ministerstva životního prostředí čj. 1727/500/11, 61858/ENV/11 ze dne 3. 8. 2011 a Ministerstva dopravy sp. zn. 406/2011-910-STSP/2 ze dne 8. 8. a dát možnost účastníkům se k tomuto vyjádřit. Tím byli účastníci zkráceni na svých právech ve správním řízení.

V osmém žalobním bodu žalobce poukázal na nedostatek spočívající v chybějícím aktuálním posouzení zdravotních rizik pro období po zahájení užívání stavby, a to pro trvalé, celoživotní rezidenty v obytných územích Komořan a Modřan, kam má být vnesena nová tranzitní doprava od silničního okruhu kolem Prahy – stavba 513 směrem k centru Prahy.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě argumentoval shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce týkající se podjatosti všech pracovníků Magistrátu hlavního města Prahy uvedl, že v této otázce bylo postupováno podle příslušných ustanovení správního řádu, a to formou vydání příslušných usnesení.

Osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 11.10.2010 podalo Hlavní město Praha, odbor městského investora žádost o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby.

Dne 15. 2. 2011 vydal Úřad městské části Praha 12, odbor výstavby rozhodnutí o umístění stavby pro záměr s názvem „Stavba č. 8560 Komunikační propojení MČ Praha 12 s Pražským okruhem - stavbou 513“. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že stavba je z hlediska funkčního i z hlediska prostorového uspořádání v souladu s územním plánem sídelního útvaru hl. města Prahy, vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu stanoveným vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. města Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, dále je v souladu s vyhláškou č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, je v souladu s § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření. Záměr byl posouzen z hlediska zákona č. 100/2001 Sb., o ochraně životního prostředí a dále z hlediska požadavků na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Dále uvedl, jakými úvahami byl veden při rozhodování o námitkách, které účastníci řízení uplatnili v územním řízení. Pokud se jedná o námitky uplatněné žalobcem, těmto námitkám stavební úřad nevyhověl. K námitce žalobce o nařízeném jednání účelově na 29. 12. 2010 stavební úřad poznamenal, že stavební zákon ani správní řád neznají vhodné nebo nevhodné pracovní dny, jednání tedy bylo nařízeno v souladu s § 87 odst. 1 stavebního zákona. Námitku žalobce týkající se podjatosti všech úředníků Městské části Prahy 12 stavební úřad posoudil tak, že v řízení mohou být podjaty pouze ty osoby, které se bezprostředně podílejí na výkonu pravomoci stavebního úřadu, tedy v konkrétním případě vedoucí odboru výstavby Ing. M. a Ing. arch. D.B. Tajemník úřadu Městské části Prahy 12 rozhodl usnesením č. j. KT/023/11 ze dne 17. 1. 2011 o tom, že Ing. M. není vyloučena z úkonů tohoto územního řízení. Dne 25. 1. 2011 čj. VYST/3742/2011/Te rozhodla Ing. M. o tom, že Ing. Arch. B. není vyloučena z úkonů územního řízení. K námitce týkající se nemožnosti pořizovat výpisy ze spisu digitálním fotoaparátem, správní orgán uvedl, že ji má za zcela nedůvodnou, neboť bylo žalobci umožněno ofotit si vše bez omezení, z dokumentace mu bylo umožněno pořizovat si pouze výpisy, tedy v souladu s ustanovením § 168 odst. 2 stavebního zákona. K námitce týkající se nadměrného hluku a absence aktuálního posouzení rizik pro rezidenty v období stavby správní orgán uvedl, že ochrana před hlukem je řešena umístěním protihlukových opatření, které vyžadují umístění územním rozhodnutím a jsou součástí záměru. Posouzení nutnosti dalších opatření může být provedeno až po zprovoznění stavby podle aktuální situace v daném území. K námitce týkající se dopadů stavby na ochranu ovzduší správní orgán prvního stupně konstatoval, že závazné stanovisko odboru ochrany životního prostředí Magistrátu hl. města Prahy čj. MHMP-0255784/2010/1/OOP/IV ze dne 18. 8. 2010 je zpracováno tak podrobně, že je považuje za hodnověrné a správné. K námitce týkající se zásahu do krajinného rázu správní orgán konstatoval, že stanovisko v tomto směru

vypracované je podrobné, zohledňuje jiné možné varianty a je plně dostačující. K námitce, že závazné souhlasné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy dne 30. 3. 2010, č.j. ÚPL/368/1244/107432/10 se zabývalo pouze hlavní trasou – nové Komořanské, nikoliv MÚK Komořany na SOKP konstatoval, že toto stanovisko sice neobsahuje přesnou identifikaci stavby, ale z textu je zřejmé, že se Hygienická stanice vyjadřuje k úplné dokumentaci pro územní řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 21. 3. 2011 odvolání, které se v podstatných bodech shoduje s námitkami uplatněnými v žalobě.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 7. 9. 2011, č.j. S-MHMP 385255/2011/OST/Fr tak, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně částečně změnil. Změna spočívala v tom, že některé podmínky uvedené ve výroku prvostupňového rozhodnutí byly opraveny či doplněny z důvodu drobných nedostatků a z důvodu jednoznačnosti textu tak, aby jejich znění bylo v souladu s grafickou částí dokumentace pro územní řízení. Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a vyjádřil se k odvolacím námitkám. K námitce týkající se nedostatečnosti grafických příloh rozhodnutí žalovaný uvedl, že z textu výrokové části územního rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, že zde uváděná grafická příloha není nedílnou součástí rozhodnutí, ale přílohou podle § 9 odst. 5 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, která podle § 92 odst. 4 stavebního zákona bude po dni nabytí právní moci rozhodnutí ověřena a předána v jednom vyhotovení žadateli. Uvedl, že součástí rozhodnutí jsou dva situační výkresy v měřítku 1:2000 s vyznačením hranic pozemků a jejich parcelních čísel. Tyto výkresy jsou opatřeny razítkem stavebního úřadu s vyznačením, že se jedná o přílohu k územnímu rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že situační výkresy jsou dále označeny údaji zveřejnění na úřední desce a dále i údaji o jejich zveřejnění způsobem umožňujícím dálkový přístup. S obsahem kompletní dokumentace se účastníci dle žalovaného mohli seznámit v rámci územního řízení. Z těchto důvodů tuto odvolací námitku žalovaný posoudil jako nedůvodnou. K odvolací námitce účelově nařízeného jednání správním orgánem prvního stupně na 29. 12. 2010 žalovaný konstatoval, že žádný právní předpis nestanoví, které dny jsou vhodné a které nevhodné. Odvolatel se jednání účastnil. K námitce nemožnosti žalobce provést si výpis vlastním technickým zařízením žalovaný uvedl, že z obsahu spisu nebyl zjištěn doklad o tom, že žalobci nebylo umožněno poskytnutí kopií ze správního spisu v rozsahu stanoveném právními předpisy. Podle § 38 odst. 4 správního řádu je s právem nahlížet do spisu spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části. Stavební zákon toto právo omezuje v § 168 odstavec 2 tak, že kopii dokumentace stavby je stavební úřad oprávněn poskytnout pouze za podmínky souhlasu jejího pořizovatele nebo vlastníka stavby, které se dokumentace týká. Pokud by dle žalovaného správní orgán odepřel osobě nahlížet do spisu, musí dle § 38 odst. 5 správního řádu o této skutečnosti vydat usnesení. Dle žalovaného ve správním spisu není žádný doklad o tom, že bylo žalobci neumožněno činit kopie ze spisu. Z obsahu spisu naopak vyplývá, že zástupci žalobce bylo umožněno činit ze spisu výpisy vlastním digitálním fotoaparátem, s výjimkou kopií fotodokumentace. K námitce týkající se podjatosti oprávněných úředních osob, která byla uplatněna při prvním ústním jednání, žalovaný uvedl, že podle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník namítat podjatost, jakmile se o ní dozví. Důvodem této námítky podjatosti úředních osob byla ta skutečnost, že tyto osoby jsou zaměstnanci města, tedy subjektu v postavení účastníka územního řízení. Dle žalovaného důvod podjatosti musel být žalobci znám již v době doručování oznámení o zahájení územního řízení č.j. VYST/35402/2010/Bk ze dne 24. 11. 2010, tedy dnem 9. 12. 2010. Dnem 2. 12. 2010

oznámil vstup žalobce do předmětného řízení, tedy námitku mohl uplatnit od 9. 12. 2010. Dle žalovaného v tomto případě mohl správní orgán prvního stupně rozhodnout o tom, že se podle § 14 odst. 2 správního řádu k námitce podjatosti nepřihlíží, neboť byla namítnuta opožděně. I přesto, že správní orgán nemusel přihlídnout k námitce podjatosti, rozhodl správní orgán prvního stupně o podjatosti osob usnesením ze dne 17. 1. 2011 čj. KT/023/11 a následně dne 25. 1. 2011, čj. VYST/3742/2011/Te. Pokud se týká námítky podjatosti pracovníků Magistrátu uplatněné v odvolání, k tomu žalovaný uvedl, že Ředitel Magistrátu hlavního města Prahy usnesením ze dne 11.7. 2011, čj. S-MHMPO 569525/2011 rozhodl o námitce podjatosti ředitelky stavebního odboru MHMP tak, že jí zamítl. Ředitelka stavebního odboru MHMP následně zamítla námitku podjatosti určených úředních osob usnesením ze dne 29. 7. 2011, čj. S-MHMP 385255/2011/OST, MHMP 721379/2011. K námitce zpochybňující výsledky hlukové studie a obsah závazného stanoviska Hygienické stanice hl. města Prahy žalovaný uvedl, že se bylo postupováno v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu a napadené stanovisko bylo postoupeno Ministerstvu zdravotnictví k jeho potvrzení nebo změně. Ministerstvo stanovisko Hygienické stanice hl. města Prahy potvrdilo. Žalovaný uvedl, že Hygienická stanice hl. města Prahy vycházela při vydávání svého stanoviska z legislativně stanovených limitů hluku podle § 77 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a změnách některých souvisejících zákonů. K námitce týkající se rozptylové studie vypracované odborem ochrany prostředí Magistrátu hl. města Prahy žalovaný uvedl, že podle § 149 odst. 4 správního řádu bylo předloženo závazné stanovisko čj. S-MHMP-0255784/2010/1/OOP/VI, ze dne 18. 8. 2010 k přezkumu Ministerstvu životního prostředí a ministerstvo potvrdilo toto stanovisko. Ministerstvo životního prostředí konstatovalo, že rozptylová studie je dostatečným podkladem pro posouzení změn imisní zátěže vyvolaných realizací záměru. Závěrem pak žalovaný uvedl, že se stavební úřad věcí odborně zabýval v intencích stavebního zákona.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.r.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.), a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Soud se v první řadě zabýval námitkou žalobce, podle níž měli být všichni pracovníci žalovaného z projednávání věci vyloučeni pro možnou podjatost vzhledem k tomu, že Hlavní město Praha bylo v dané věci žadatelem o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby.

Ze spisového materiálu vyplývá, že námitku podjatosti všech pracovníků žalovaného vznesl žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

Usnesením ředitele Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 11. 7. 2011, čj. S-MHMP 569525/2011 byla zamítnuta námitka podjatosti Ing. I. J., ředitelky odboru stavebního Magistrátu hlavního města Prahy.

Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 21.11.2011, čj. 33747/2011-83/2422.

Usnesením ředitelky stavebního odboru Magistrátu hlavního města Prahy Ing. I. J. ze dne 29.7.2011, čj. S-MHMP 385255/2011/OSP byla zamítnuta námitka podjatosti určených úředních osob odboru stavebního Magistrátu hlavního města Prahy JUDr. V. K., JUDr. J. Č., Ing. V. H., Ing. E. Č. a Mgr. J. F..

Při posuzování uvedené žalobní námitky vycházel soud ze závěru vysloveného Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 22.3.2013, č.j. 5 As 43/2011-181, dle kterého „Vyloučení se může týkat každé osoby, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu (§ 14 odst. 1 správního řádu). Jedná se především o osoby, které jsou oprávněny provádět úkony podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo na základě pověření vedoucího správního orgánu (§ 15 odst. 2 správního řádu). Úkony těchto osob se zpravidla přímo týkají projednávání a rozhodování věci (např. provádění dokazování, příprava a vydání rozhodnutí apod.). Ze znění § 14 odst. 1 správního řádu ovšem vyplývá, že vyloučeny mohou být i jakékoliv další osoby, které se ve správním řízení bezprostředně podílejí na úkonech, které představují výkon pravomoci správního orgánu. Takovým úkonem je i rozhodování o námitce podjatosti vznesené proti jiné úřední osobě, popř. úředním osobám, neboť i tento úkon představuje výkon pravomoci správního orgánu. Proto i pro osobu podílející se na rozhodování o námitce podjatosti vznesené proti jiné úřední osobě platí, že je vyloučena, pokud jsou u ní dány pochybnosti o nepodjatosti. A platí, že do doby, než je rozhodnuto o jejím vyloučení, nebo o tom, že není vyloučena, může tato osoba provádět pouze takové úkony, které nesnesou odkladu (§ 14 odst. 3 správního řádu). (...) Směřuje-li námitka podjatosti (i) proti úřední osobě, která je v čele správního orgánu, je z podstaty věci vyloučeno, aby o ní rozhodovala služebně nadřízená úřední osoba, neboť takové osoby není. O námitce tak musí rozhodnout odlišný správní orgán v rámci hierarchicky uspořádané soustavy správních orgánů. S ohledem na účel institutu vyloučení úřední osoby je třeba dospět k závěru, že k rozhodnutí o námitce podjatosti je v takovém případě příslušný nejbližší nadřízený správní orgán.“

Uvedený rozsudek vychází ze závěrů usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20.11.2012, č.j. 1 As 89/2010-119, jehož výrok zní: „Rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“

V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za situace, kdy byla námitka podjatosti vznesena i proti všem úředním osobám působícím u nejbližší nadřízeného správního orgánu (Krajského úřadu), měla být věc předána k rozhodnutí o námitce podjatosti dalšímu nejbližší nadřízenému správnímu orgánu, tedy Ministerstvu pro místní rozvoj.

V daném případě byla námitka podjatosti všech pracovníků žalovaného vznesena v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Ani v rámci Magistrátu hlavního města Prahy tedy nebylo možno nalézt osobu, která nebyla námitkou podjatosti a jejími důvody dotčena a byla by oprávněna rozhodnout o vyloučení úředních osob. Za těchto okolností měla být věc předána k rozhodnutí o námitce podjatosti dalšímu nejbližší nadřízenému správnímu orgánu, tj. Ministerstvu pro místní rozvoj.

Jestliže tedy v dané věci v průběhu odvolacího řízení o námitce podjatosti ředitelky stavebního odboru Magistrátu hlavního města Prahy rozhodoval ředitel Magistrátu hlavního města Prahy a o námitce podjatosti určených úředních osob stavebního odboru Magistrátu hlavního města Prahy rozhodovala ředitelka tohoto stavebního odboru, došlo k pochybení spočívajícímu v tom, že se na rozhodování o námitce podjatosti podílely úřední osoby, vůči

nimž tato námitka podjatosti a její důvody směřovaly. Tento postup je v rozporu s ustanovením § 14 odst. 3 správního řádu a v jeho důsledku nelze zaručit, že o věci rozhodoval nestranný správní orgán. Jedná se proto o vadu řízení, která mohla mít vliv na rozhodnutí ve věci samé.

Z důvodů shora uvedených proto soud postupoval podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Ostatními námitkami se již Městský soud v Praze nemohl zabývat. Vzhledem k tomu, že nebylo řádně rozhodnuto o uplatněné námitce podjatosti, není zřejmé, zda úřední osoby, které se podílely na rozhodování ve věci ve druhém stupni správního řízení, měly být ve věci vyloučeny, či nikoliv. Pokud by za daného stavu soud rozhodl i o ostatních žalobních námitkách, již by předjímal další možný postup správních orgánů ve věci.

V dalším řízení bude na žalovaném správním orgánu, aby postupoval podle závazného právního názoru vysloveného v tomto rozsudku. Jak vyplývá z již uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu, v daném případě je k rozhodnutí o námitce podjatosti vznesené žalobcem v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí příslušné Ministerstvo pro místní rozvoj. V rámci posouzení její důvodnosti je při tom třeba zohlednit i právní závěry týkající se možné podjatosti úředníků územních samosprávních celků vyslovené ve shora citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3000 Kč a dále náklady odměny zástupce žalobce JUDr. Petra Kužvarta a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna činí 4200 Kč za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 2100 Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 600 Kč za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková výše nákladů řízení tak činí 7 800 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. dubna 2016

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
S. Š.